

**CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATAREA DISCRIMINĂRII
AUTORITATE DE STAT AUTONOMĂ**

București, Piața Valter Mărăcineanu nr. 1-3, et. 2, tel/fax. +40-21-3126578, e-mail: cncd@cncd.org.ro
Operator de date cu caracter personal nr. 11375

**HOTĂRÂREA NR.231
din data de 20.06.2011**

Dosar nr.: 81/2011

Petiția nr.: 1219/18.02.2011

Petent: Institutul pentru Politici Publice

Reclamat: G B

Obiect: Atingerea demnității și imaginii a persoanelor cu dizabilități/
handicap în contextul unui interviu telefonic acordat jurnalistului L M

I. Numele, domiciliul sau reședința părților

I.1. Numele, domiciliul, reședința sau sediul petentei

I.1.1. Institutul pentru Politici Publice cu sediul în București, Str. Sevastopol, nr.13-17, sector 1.

I.2. Numele, domiciliul, reședința sau sediul reclamatului

I.2.1. G B cu domiciliul în

II. Obiectul sesizării și descrierea presupusei fapte de discriminare

1. Petentul formulează sesizare împotriva reclamatului, în legătură cu declarațiile făcute în contextul unui interviu telefonic acordat jurnalistului L M de la România Liberă, din data de 10 februarie 2010, prin care a adus atingere imaginii și demnității persoanelor cu dizabilități/handicap promovând un comportament discriminatoriu la adresa acestora, afirmând la adresa reporterului *"Tu ești handicapat! Asta ești tu! Tu nu înțelegi asta, nu vrei să înțelegi!"*.

III. Procedura de citare

1. Petentul a fost citat prin adresa nr. 1511 din data de 02.03.2011, reclamatul a fost citat prin adresa nr. 1510 din data de 02.03.2011.

2. La termenul de audieri stabilit pentru data de 11.04.2010, petentul a fost prezent prin reprezentant, reclamatul nu a fost prezent, nu a emis un punct de vedere.

IV. Susținerile părților

Susținerile petentului

1. Petentul s-a sesizat cu privire la afirmațiile reclamatului din data de 10 februarie 2011 realizate în contextul unui interviu telefonic coordonat de jurnalistul L M de la Ziarul România Liberă pe tema propunerii de introducere a obligativității controlului psihiatric și psihologic pentru candidații la funcții publice.
2. La rugămintea jurnalistului de a comenta și a oferi punctul de vedere oficial în calitate de europarlamentar, reclamatul răspunde:
3. "G B Să nu mă mai suni niciodată, asta este punctual meu de vedere!... Dacă ești nebun, nu știi, am spus de doi ani de zile, fac conferințe de presă, nu vorbesc cu jurnalistii. Vorbesc decât la televizor în direct. Păi nu știi asta?"
4. Reporter: Și ei sunt tot jurnaliști, din câte știu eu, așa-i?
5. G B Tu ești handicapat! Asta ești tu! Tu nu înțelegi asta, nu vrei să înțelegi!"
6. Petentul consideră că modul de adresare al reclamatului față de jurnalist, prin expresia, "Tu ești handicapat!" este de natură a crea un cadru discriminatoriu la adresa persoanelor cu dizabilități.
7. Exprimarea reclamatului denotă un comportament denigrator față de persoanele cu dizabilități afectând imaginea și demnitatea acestora. În substanță reclamatul folosește termenul "handicapat" pentru a exprima o serie de injurii la adresa jurnalistului, cauzate de disconfortul creat domnului B în contextual interviului.
8. Prin urmare, se asociază termenii de "handicap/handicapat" ce denumesc un grup de persoane defavorizate/vulnerabile cu o serie de invective la adresa unei persoane sugerând faptul că a avea un handicap/dizabilitate înseamnă a nu fi în deplinătatea facultăților mintale, a nu avea capacitatea de înțelegere a anumitor fapte/lucruri/aspecte, prin expresia „tu nu înțelegi asta!”.
9. Calitatea de europarlamentar a reclamatului respectiv de persoană publică ce reprezintă interesele cetățenilor în Parlamentul European, face ca declarațiile reclamatului să fie cu atât mai pregnante la nivelul opiniei publice, conducând chiar la construirea unor opinii și valori în rândul cetățenilor. În acest sens, caracterul discriminator al afirmațiilor reclamatului este cu atât mai prejudicios la adresa persoanelor cu dizabilități și constituie un act de discriminare.
10. Petentul întemeiază sesizarea pe art.2, alin.1, 4, 5 și art.15 din O.G.137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată. Solicită dispunerea luării măsurilor corespunzătoare sesizării în cauză.

Susținerile părții reclamate

V. Motivele de fapt și de drept.

5.1. **În fapt**, Colegiul Director al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării (CNCD), față de prezenta cauză, astfel precum aceasta a fost formulată prin petiția nr.1219/18.02.2011, reține că reclamatul G B , în calitate de europarlamentar, a fost interviuat telefonic, în data de 10.02.2011, de către jurnalistul L M de la *Ziarul România Liberă*, interviu ce avea în vedere tema propunerii de introducere a obligativității controlului psihiatric și psihologic pentru candidații la funcții publice.

5.2. Față de contextul discuțiilor, reclamatul face o serie de afirmații, care de altfel constituie și obiectul prezentei cauze, după cum urmează: „..... B Sa nu mai ma suni niciodata, asta este punctul meu de vedere! Daca esti nebun, nu stii, am spus de doi ani de zile, fac conferinte de presa, nu vorbesc cu jurnalistii. Vorbesc decat in direct la televizor. Pai nu stii asta? Reporter: Ei sunt tot jurnalisti, din cate stiu! B Tu esti handicapat! Asta esti tu! Tu nu intelegi asta, nu vrei sa intelegi! Reporter: Domnule B , din curtoazie nu va intorc cuvintele, va dati seama... B Din curtoazie? Ce p... mea de curtoazie sa faci tu? Ce... Daca esti un dobitoc si nu intelegi ca nu vorbesc cu niciun jurnalist... Reporter: Care este motivul? Sunteti un politician, jurnalistii au rolul sa de a va intreba anumite lucruri. Care este problema? B Motivul... Sunteti niste hahalere! Ce raspunde omul, bagati voi de la voi!” (<http://www.ziare.com/steaua/-a-facut-albie-de-porci-jurnalist-video-1074930>)

5.3. **În drept**, Colegiul Director reține dispozițiile **Convenției Europene a Drepturilor Omului**, care la **art.14** dispune că *”Exercitarea drepturilor și libertăților recunoscute de prezenta convenție, trebuie sa fie asigurată fără nici un fel de deosebire bazată, în special, pe sex, rasă, culoare, limbă, religie, opinii politice sau orice alte opinii, origine națională sau socială, apartenență la o minoritate națională, avere, naștere sau orice altă situație.”*

5.4. **Protocolul nr.12 la Convenția Europeană a Drepturilor Omului**, care la **art.1** dispune interzicerea generală a discriminării, respectiv **paragraful 1** *”Exercitarea oricarui drept prevazut de lege trebuie să fie asigurată fără nici un fel de discriminare bazată, în special, pe sex, rasă, culoare, limbă, religie, opinii politice sau orice alte opinii, origine națională sau socială, apartenență la o minoritate națională, avere, naștere sau orice altă situație”* și **paragraful 2** *”Nimeni nu va fi discriminat de o autoritate publică, pe baza oricăruia dintre motivele menționate la paragraful 1 ”.*

5.5. Conform definiției discriminării, dată de O.G. 137/2000 care la art.2 alin.1 prezintă **condițiile generale ale faptelor de discriminare**, putem considera o faptă ca fiind discriminatorie, dacă suntem în prezența unei *diferențe, bazată pe un criteriu, ce aduce atingere unui drept prevăzut de normele legale interne și internaționale, fără să existe o justificare obiectivă în ce privește respectiva diferențiere.*

5.6. Astfel, o faptă poate fi considerată discriminatorie, dacă aduce atingere unui drept, oricare dintre cele prevăzute și garantate de tratatele internaționale ratificate de România sau cele prevăzute de legislația națională, **dupa cum dispune și O.G. 137/2000, care la art.1 alin.2 prevede că ”Principiul egalității**

între cetățeni, al excluderii privilegiilor și discriminării, sunt garantate în special în exercitarea următoarelor drepturi:”; **art.2 alin.1** ”..... restrângerea, înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale sau a drepturilor recunoscute de lege,”, precum și **Protocolul nr.12** la Convenția Europeană a Drepturilor Omului, art.1 alin.1 ”Exercitarea oricărui drept prevăzut de lege,”.

5.7. Analizând faptele expuse în petiție, Colegiul Director se raportează la Curtea Europeană a Drepturilor Omului, care legat de **art.14** din Convenție, privind interzicerea discriminării, a apreciat că diferența de tratament devine discriminare, atunci când se **induc distincții între situații analoage și comparabile, fără ca acestea să se bazeze pe o justificare rezonabilă și obiectivă**. Instanța europeană a decis în mod constant că pentru ca o asemenea încălcare să se producă, ”*trebuie stabilit că persoane aflate în situații analoage sau comparabile, în materie, beneficiază de un tratament preferențial și că această distincție nu-și găsește nici o justificare obiectivă sau rezonabilă*” (vezi CEDO, 18.02.1991, Fredin vs. Suedia, paragraf 60; 23.06.1993, Hoffman vs. Austria, paragraf 31; 28.09.1995 Spadea și Scalabrino vs. Italia).

5.8. În același sens, Curtea Europeană de Justiție a statuat *principiul Egalității* ca unul dintre principiile generale ale dreptului comunitar. În sfera dreptului comunitar, principiul egalității **excluce ca situațiile comparabile să fie tratate diferit și situațiile diferite să fie tratate similar, cu excepția cazului în care tratamentul este justificat obiectiv** (vezi Sermide Spa vs. Cassa Conguaglio Zuchero and Others, cauza 106/83, 1984 ECR 4209, paragraf 28; Koinopraxia Enoseon Georgikon Sinetairismon Diacheir iseos Enchorion Proionton Syn PE (KYDEP) vs. Council of the European Union and Commission of the European Communities, Cauza C-146/91, 1994 ECR I-4199; Cauza C-189/01, Jippes and others 2001 ECR I-5689, paragraf.129).

5.9. Reținând, în coroborare cu aceste aspecte, definiția discriminării, astfel cum este reglementată prin art.2 alin.1 din O.G. 137/2000, cu modificările și completările ulterioare, republicată, Colegiul Director se raportează la modul în care sunt întrunite, cumulativ, elementele constitutive ale art.2. Pentru a ne afla în domeniul de aplicare al art.2 alin.1, deosebirea, excluderea, restricția sau preferința trebuie să aibă la bază unul dintre criteriile prevăzute la articolul în cauză, deasemenea trebuind să se refere la persoane aflate în situații comparabile dar care sunt tratate în mod diferit, datorită apartenenței lor la una dintre categoriile prevăzute în textul de lege menționat mai sus. Așa cum reiese din motivația invocată mai devreme, pentru a ne găsi în situația unei fapte de discriminare, trebuie să avem două situații comparabile la care tratamentul aplicat să fi fost diferit. Subsecvent, tratamentul diferențiat trebuie să urmărească sau să aibă ca efect restrângerea ori înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale ori a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice.

5.10. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a apreciat prin jurisprudența sa, că statele contractante dispun de o anumită marjă de apreciere pentru a determina dacă și în ce măsură diferențele între situații analoage sau comparabile, sunt de

natură să justifice distincțiile de tratament juridic aplicat (22.10.1996 Stubbings et autres vs. Royaume-Uni, parag.75).

5.11. Coroborat actului normativ care reglementează prevenirea și combaterea tuturor formelor de discriminare precum și atribuțiile și domeniul de activitate al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, Colegiul Director trebuie să analizeze în ce măsură obiectul unei petiții este de natură să cadă sub incidența prevederilor O.G.137/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

5.12. Astfel, Colegiul Director, analizează, în strânsă legătură în ce măsură obiectul unei petiții întrunește, în primă instanță, elementele art.2 din ordonanță, cuprins în Capitolul I – Principii și definiții, și subsecvent, elementele faptelor prevăzute și sancționate contravențional în Capitolul II – Dispoziții Speciale, secțiunea I-VI din Ordonanță.

5.13. Colegiul Director, analizează dacă obiectul unei petiții întrunește elementele art.2 din Ordonanță, sub aspectul scopului sau efectului creat, ce a dat naștere ori nu unei circumstanțe concretizate generic în restricție, excludere, deosebire sau preferință, și care circumstanțiat la situația petentului, poate să îmbrace forma unui tratament diferit, indus între persoane care se află în situații analoage sau comparabile, datorită unor criterii determinate și care are ca scop sau efect restrângerea sau înlăturarea recunoașterii, folosinței ori exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale ori a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice.

5.14. În măsura în care se reține întrunirea elementelor constitutive ale art.2 din ordonanță, comportamentul în speța atrage răspunderea contravențională, după caz, în condițiile în care sunt întrunite elementele constitutive ale faptelor de contravenționale prevăzute și sancționate de O.G.137/2000.

5.15. Colegiul reiterează că un aspect definitoriu al discriminării îl constituie faptul că diferența de tratament este bazată pe o caracteristică, respectiv un **criteriu interzis**. Ca atare, tratamentul aplicat trebuie să fie diferit de cel care a fost sau ar fi aplicabil unei persoane dintr-un grup relevant, în circumstanțe similare sau comparabile. Or, **discriminarea directă** presupune atingerea adusă beneficiului unui drept al persoanei discriminate tocmai datorită apartenenței acesteia la un grup (de exemplu: origine rasială sau etnică, religie, etc). Din acest punct de vedere discriminarea directă presupune o **legătură de cauzalitate** identificabilă între actul sau faptul diferențierii și apartenența la una dintre caracteristicile sau unul dintre criteriile cuprinse în norma juridică și individualizate la persoana care este supusă discriminării.

5.16. Această legătură de cauzalitate reiese din definiția cuprinsă în art.2 al O.G. 137/2000, republicată, în particular, prin utilizarea sintagmei „**pe bază de**”, dispunând că prin discriminare se înțelege orice deosebire, excludere, restricție sau preferință, „**pe bază de...**”. Legătura de cauzalitate presupune considerarea motivului sau a motivelor care au stat la baza actelor aplicate în cauzele de discriminare (*tratamentul diferențiat*) și impun a analiza dacă un criteriu interzis (*origine rasială sau etnică, vârstă, dizabilitate, sex, etc.*) invocat de către reclamant (**petent**), constituie un factor relevant sau determinant, în acțiunea sau inacțiunea imputată pârâtului (**reclamatului**).

5.17. Astfel, natura discriminării, sub aspectul ei **constitutiv**, decurge tocmai din faptul că diferența de tratament este determinată de existența unui criteriu, ceea ce presupune o legătură de cauzalitate între tratamentul diferit imputat și criteriul interzis de lege, invocat în situația persoanei care se consideră discriminată. Același raționament este aplicabil și în cazul **discriminării indirecte**, astfel cum este prevăzut în art.2 alin.3 din O.G. 137/2000, republicată, cu precizarea că **raportul de cauzalitate este indirect**, și cu atât mai mult în cazul **harțuirii**, așa cum este reglementată în art.2 alin.5 al ordonanței mai sus menționate. În cazul harțuirii, **raportul de cauzalitate este direct**, iar acest aspect rezultă din însăși formularea dată de legiuitor, în speță „*comportamentul pe criteriu de rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, categorie socială, convongeri, gen, orientare sexuală, apartenență la o categorie defavorizată, vârstă, handicap, statut de refugiat ori azilant sau orice alt criteriu care duce la crearea unui cadru intimidant, ostil, degradant ori ofensiv.*”

5.18. În același sens s-a pronunțat și Înalta Curte de Casație și Justiție, care prin decizia civilă nr.1530/2009, precum și decizia civilă nr.2758/2009.

5.19. Astfel, Colegiul trebuie să analizeze, din întreg probatoriul depus în cauză, măsura în care poate fi reținut un **raport de cauzalitate direct sau indirect** între faptele imputate și un eventual criteriu invocat, respectiv existența unui raport de analogie sau comparabilitate între persoane în privința cărora s-a indus un tratament mai puțin favorabil.

5.20. În cauza Coleman vs. Attridge Law, Steve Law, cât și în cauza Centrum Voor Gelijkheid van Kansen en Voor Racismebestrijding vs. Firma Feryn NV, Curtea Europeană de Justiție a arătat că, **potrivit principiului inversării sarcinii probei**, revine reclamantului (nn petentului) sarcina de a stabili, în fața instanței naționale, o situație de fapt care să permită prezumția existenței unei discriminări directe pe baza unuia dintre criteriile interzise. Adaptarea normelor privind sarcina probei se impune de îndată ce există o prezumție de discriminare. În cazul în care reclamantul ar stabili o situație de fapt care să permită prezumția existenței unei discriminări directe împotriva sa, punerea efectivă în aplicare a principiului egalității de tratament ar impune atunci ca sarcina probei să revină pârâților din acțiunea principală, care ar trebui să dovedească că nu a avut loc o încălcare a principiului menționat. În acest context, pârâții ar putea contesta existența unei astfel de încălcări, stabilind prin orice mijloc legal, în special că tratamentul aplicat este justificat de factori obiectivi și străini de orice discriminare pe unul din motivele interzise (a se vedea Curtea Europeană de Justiție, cauza S. Coleman ECJ, C-303/06, hotărârea din 17 iulie 2008, cauza Centrum voor gelijkheid van kansen en voor racismebestrijding vs. Firma Feryn NV, C-54/07, hotărârea din 10 iulie 2008). În mod similar, potrivit **art.20 alin.6 din O.G. 137/2000**, republicată, „*Persoana interesată are obligația de a dovedi existența unor fapte care permit a se presupune existența unei discriminări directe sau indirecte, iar persoanei împotriva căreia s-a formulat sesizarea, îi revine sarcina de a dovedi că faptele nu constituie discriminare*”.

5.21. Directiva 2000/78/CE a Consiliului din 27 noiembrie 2000 de **creare a unui cadru general în favoarea egalității de tratament în ceea ce privește încadrarea în muncă și ocuparea forței de muncă și, în mod special, articolele 1**

și 2 alineatele (1) și (2) litera (a) ale acestuia din urmă trebuie interpretate în sensul interzicerii discriminării directe, stipulate de respectivele prevederi, care nu trebuie să se limiteze doar la persoanele cu handicap. Dacă un angajator aplică un tratament discriminator unuia angajat care nu are el însuși un handicap, în comparație cu un alt angajat într-o situație similară, și se constată că discriminarea respectivului angajat este cauzată de handicapul copilului său, care se află în grija aproape exclusivă a angajatului, se consideră că această discriminare este contrară interzicerii discriminării directe stipulate de articolul 2 alineatul (2) litera (a).

5.22. **Directiva 2000/78** și în special **articolele 1 și 2 alineatele (1) și (3)** ale acestuia din urmă trebuie interpretate în sensul că **interzicerea hărțuirii** pe care o prevăd nu este limitată doar la persoanele care au ele însele un handicap. În cazul în care este dovedit că există o legătură între comportamentul indezirabil care constituie hărțuire, a cărui victimă este un angajat care nu are el însuși un handicap, și handicapul copilului său, care se află în îngrijirea principală a angajatului, un astfel de comportament este contrar interzicerii hărțuirii prevăzute la articolul 2 alineatul (3). (Cauza C-303/06 S. Coleman împotriva Attridge Law, Steve Law din 17 iulie 2008).

5.23. Relativ la prezenta cauză, față de cele expuse, reținem că, raportat la identificarea/individualizarea faptei, reclamatul, raportat la tema interviului, face afirmațiile mai sus prezentate. De reținut că reclamatul, față de obiectul prezentei cauze, nu depune punct de vedere, conform art.20 alin.6 din O.G. nr.137/2000, republicată, relativ la principiul inversării sarcinii probei.

5.24. Astfel, din punctul de vedere al îndeplinirii condițiilor generale ale faptelor de discriminare, precum acestea sunt reținute de Ordonanța mai sus invocată, reținem individualizarea **faptei**, criteriul invocat, respectiv **criteriul handicapului**, în sensul în care reclamatul sugerează, prin folosirea termenului de *handicapat*, faptul că ziaristul nu ar avea capacitatea mentală de înțelegere a unei situații anume. Relativ la criteriu de discriminare, se impune a se face precizarea că obiectul prezenței nu are în vedere situația în care jurnalistul ar fi persoana care este discriminată. Petentul consideră că afirmația *tu ești handicapat*, vizează persoanele cu dizabilități, în final prin comportamentul denigrator al reclamatului, fiind creat un cadru discriminatoriu ce afectează imaginea și demnitatea persoanelor aparținând grupului care sunt identificate ca fiind persoane cu dizabilități. Astfel, ajungem la concluzia în care, în prezenta cauză, este pusă în discuție o eventuală faptă de discriminare, prin **asociere** cu persoanele cu dizabilități, în sensul în care reclamatul, în scopul de a afecta demnitatea persoanei jurnalistului, face afirmații ce au în vedere persoanele cu dizabilități.

5.25. Raportat la încadrarea juridică, Colegiul nu poate face abstracție de faptul că, în ce privește condițiile faptelor de discriminare, nu putem reține existența, față de situația de fapt, a unei situații comparabile, care să poată pune în discuție eventualitatea existenței raportului de cauzalitate dintre faptă și criteriul de discriminare, conform celor dispuse de art.2 alin.1 și 3 din O.G. nr.137/2000, republicată.

5.26. Totuși, Colegiul Director nu poate face abstracție de dispozițiile art.2 alin.5 din O.G. nr.137/2000, republicată, relativ la incriminarea faptei de hărțuire.

5.27. Diferența față de alineatele 1 și 3 ale ordonanței, alineatul 5 nu presupune reținerea unei situații comparabile, relativ la îndeplinirea condițiilor faptelor de discriminare, prin existența unui raport de cauzalitate directă sau indirectă.

5.28. Astfel, după cum dispune norma juridică în cauză, în cazul hărțuirii, **raportul de cauzalitate este direct**, iar acest aspect rezultă din însăși formularea dată de legiutor, în speță „*comportamentul pe criteriu de rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, categorie socială, convongeri, gen, orientare sexuală, apartenență la o categorie defavorizată, vârstă, handicap, statut de refugiat ori azilant sau orice alt criteriu care duce la crearea unui cadru intimidant, ostil, degradant ori ofensiv.*”

5.29. În același sens s-a pronunțat și Înalta Curte de Casație și Justiție, care prin decizia civilă nr.1530/2009, precum și decizia civilă nr.2758/2009.

5.30. Astfel, Colegiul trebuie să analizeze, din întreg probatoriul depus în cauză, măsura în care poate fi reținut un **raport de cauzalitate direct** între afirmațiile reclamatului și criteriul invocat de către petent.

5.31. Pe cale de consecință, Colegiul Director al CNCD constată, față de dispozițiile art.2 alin.5 din O.G. nr.137/2000, republicată, că afirmația în cauză, probă directă în cadrul prezentei petiții, făcută în cadrul unui interviu telefonic, vizează o persoană, respectiv jurnalistul L M dar produce efecte asupra unei comunități, respectiv asupra persoanelor cu dizabilități, în sensul în care persoana căreia îi este adresată, este asociată comunității în cauză, sugerându-se faptul că a suferi de o dizabilitate înseamnă că persoana în cauză nu are capacitatea mentală de a înțelege realitatea obiectivă, fiind astfel îndeplinite condițiile raportului de cauzalitate presupus de articolul în cauză.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 20 alin. (2) din O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, **cu unanimitate de voturi** ale membrilor prezenți la ședință,

COLEGIUL DIRECTOR HOTĂRĂȘTE:

1. Aspectele sesizate intră sub incidența dispozițiilor art.2 alin.5 din O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată.
2. Sancționarea părții reclamate cu avertisment.
3. Recomandă părții reclamate să manifeste exigență în raport cu modul în care își exercită dreptul la libera exprimare din prisma reputației sau a drepturilor altora, pentru a asigura respectarea demnității personale și a principiului nediscriminării, garantate în România prin Constituție și O.G. nr.137/2000
- 4 Clasarea dosarului.
5. Se va răspunde părților în sensul celor hotărâte.
6. O copie a hotărârii se va transmite părților

VI. Modalitatea de plată a amenzii

Nu este cazul

VII. Calea de atac și termenul în care se poate exercita

Prezenta hotărâre poate fi atacată la instanța de contencios administrativ, în termen de 15 zile de la data primirii, potrivit **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare, republicată și Legii nr. 554/2004 a contenciosului administrativ.**

Membrii Colegiului Director prezenți la ședință

ASZTALOS CSABA FERENC - Membru

DEZIDERIU GERGELY - Membru

HALLER ISTVAN - Membru

DRAGOȘ TIBERIU NIȚĂ- Membru

POP IOANA- Membru

VASILE ALEXANDRU VASILE - Membru

VLAȘ CLAUDIA SORINA- Membru

**Hotarare redactata de: Vasile Alexandru Vasile – Membru Colegiul Director
Vasile Daniel – Asitent Colegiul Director**

Data redactării: 13.07.2011

Notă: prezenta Hotărâre emisă potrivit prevederilor legii și care nu este atacată în termenul legal, potrivit **OG 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare și Legii 554/2004 a contenciosului administrativ**, constituie de drept titlu executoriu.

